

L u s i F o l i
PONOČNA
GOZBA

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Lucy Foley

THE MIDNIGHT FEAST

Copyright © Lost and Found Books Ltd 2024.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Kim, za deset divnih godina zajedničkog rada.
Hvala ti na svemu!*

Šuma

Motor bruji na obodu noćne šume.

Poruka ostavljena u šupljini drveta.

Prizivanje.

*

Lisica njuška po opalom lišću bukve, pokušava da uđe u trag zecu. Naglo staje. Diže glavu, načuljenih ušiju, pa se okreće i beži. Noćni hor sova je ućutao i one uzleću sa grana, poput nemih bledih utvara, da nađu neki drugi deo šume. Malo stado jelena beži bučnije, probija se kroz čestar, samo da što pre ode.

Nešto se sada kreće kroz šumu, narušava uobičajeni noćni sklad. Senke što imaju oblik i težinu. Šuščaju kroz lišće, gaze po šumskoj stelji, lome paprat i suve grančice.

Okupljaju se duboko u šumi. Na istom proplanku koji su uvek koristile; kao nekada njihovi preci, još pre nego što su nastala predanja. Čudno jato. Crne odore, ptičje glave. Rođene su u neznanim dubinama šume: prizor sa srednjovekovnog drvoreza, mračna narodna priča, kojom se plaše nevaljala deca. U savremenom svetu, u svetu žurbe, svetu brzine i povezanosti, njihovo postojanje deluje besmisleno. Ali ovde među drvećem, gde se ne vide ni mesec ni zvezde, kao da je savremeni svet bajka: drugačiji i čudan.

Nedaleko odatle starac sedi u svojoj radnoj sobi u šumi: renovirana koliba, okružena drevnim stablima.

Vrata su odškrinuta. Sad pošto je pao mrak, u vazduhu se oseća studen. Vetar se šunja kroz otvorena vrata, lista hartije na stolu.

Pred starcem je usamljeno pero, i vetar širi njegove crne ivice. Starac na njega ne obraća pažnju.

Upošte ne obraća pažnju, zato što je mrtav.

JUN 2025, SVEČANO OTVARANJE

BELA

Večeras je svečano otvaranje *Dvorca*, tog „novog bisera dorset-ske obale“. S prednje strane nižu se čudesni prizori: nestvaran pogled na okean, smaragdni travnjaci što se pružaju sve do litice, beskrajni bazen koji je projektovao Oven Deijker. Ali na ovoj strani, na kopnenoj strani, nalazi se jedan drugi svet. Gusta i neprohodna drevna šuma iza glavne zgrade, do koje goste vode šljunkovite staze što vijugaju između „šumskih koliba“. Jedna od tih koliba je moja.

Zatvaram vrata. Kroz ljubičasti suton sledim zvuk muzike i smeha i stižem na koktel dobrodošlice, priređen na samom rubu šume. Zakoračujem na otmeno doteran šumski proplanak. Sa grana vise stotine svetiljki. Svira harfistkinja. Starinski ćilimi i veliki jastuci boemski su razbacani po travi. Sedam na jedan jastuk i ispijam koktel „šumski duh“ – „nekoliko kapi gorkog likera od lokalnih trava i džin sa aromom ruzmarina“.

Drugi gosti su se izvalili po jastucima, pričljivi su i veseli u iščekivanju vikenda na suncu, pored mora, gde će samo jesti, piti, plivati i zabavljati se. Mnogi se izgleda poznaju odranije: glasno viču kad nalete na stare prijatelje, dok drugi leže na ćilimima i zovu poznanike da im se pridruže. Atmosfera je opuštena, mada ima i suptilnog razmetanja ugledom i bogatstvom.

Gostima nisu potrebni izuzetno mekani vuneni pokrivači koji su takođe na raspolaganju. Mada sunce zalazi, i dalje je dovoljno toplo za samo jedan sloj odeće (uglavnom od belog lana). Jasno je da uskoro stiže toplotni talas.

U sredini tog prizora, poput vilinske kraljice – kao Titanija na šumskom tronu – sedi vlasnica *Dvorca*. Frančeska Medouz. Blista u bledoružičastoj svilenoj haljini, kosa joj se preko golih ramena u slapovima spušta na leđa, lice joj sija na svetlosti sveća. *Kulminacija jednog sna* – tako je pisalo u članku. *Izuzetno sam uzbuđena što ću ovo mesto podeliti sa svima*. Ili bar sa svima koji to mogu da plate. Ali nećemo da se bavimo takvim sitnicama, zar ne?

Osvrćem se oko sebe. Slutim da je okruženje idilično, ako ste došli u paru ili u većem društvu. Ako ste došli ovde na vikend, da pobegnute iz grada. Možda se jedino ja ne osećam toliko opušteno i druželjubivo.

Dok čekam da me alkohol uhvati, pogled mi luta ka sve dubljim senkama između stabala, ka nepravilnom svodu krošnji, koji svetiljke obasjavaju odozdo, pa onda nazad na moju odeću: da, i ona je od lana, ali se jasno vide linije koje pokazuju da je tek otpakovana. Ipak, pogled mi se neprekidno vraća na jedno mesto – i tu ništa ne mogu. Na lice Frančeske Medouz. Izgleda toliko zen. Toliko jebeno samozadovoljno.

Iznenada duboko u šumi nastaje nekakvo komešanje. Njen pogled se okreće u tom pravcu. Gosti su utihnuli i zagledali se u polumrak. Harfistkinja je prestala da svira.

Odjednom na proplanak izbija gomila nezvanih gostiju. Nisu odeveni u lan. Odrpano društvo u planinarskim čizmama. Uglavnom žene, poneke imaju pirsinge i tetovaže, sede izrastke. Frančeska Medouz se ne pomera, osmeh joj ne jenjava. Međutim, jedna žena iz osoblja – sitna plavuša u beloj košulji i sa visokim potpeticama, možda menadžerka – ide ka njima, kao da izvršava nemo izdato naređenje. Diskretno im se obraća. Predvodnica odrpane družine, međutim, ne haje.

„Zabole mene dupe“, kaže ona. „Ovde je vekovima postojalo pravo prolaza – pre nego što je ta kuća uopšte sazidana. Vi ste ovde uljezi. Meštani su oduvek hodali kroz ovu šumu... koristili su ova stabla, ovu floru i faunu. Ovde se nalazi jedinstveno čvorište energetskih linija. Zabrana ljudima da koriste zemlju – njihovu zemlju, to je zločin. To je jedna vrsta ubistva.“

Gleda preko ženine glave, pravo u Frančesku Medouz, i više: „Tebi govorim, čuješ! Nije me briga što si potkupila sve u opštini. Što se nas tiče, ova šuma pripada *nama* mnogo više nego što će ikada pripadati tebi. Zato možete da nas pustite da sada prođemo, ili ćemo *stvarno* da napravimo scenu. Da čujem?“

Menadžerka zakoračuje unazad, nije sigurna šta da radi. Delić trena gleda ka vlasnici. Sledi jedva primetan pokret zlatne glave Frančeske Medouz. Onda menadžerka nešto tiho govori maloj družini. Njene reči izgleda deluju, jer posle kratkog razmišljanja uljezi nastavljaju. Pravo preko proplanka – a sve vreme se zgađeno osvrću. Izvaljeni gosti se od siline njihovog pogleda malčice pridižu, popravljaju zgužvanu odeću. Jedna pridošlica nogom prevrće koktel i družina odlazi praćena zvukom razbijenog stakla.

Harfistkinja nastavlja da svira, barmen uzima šejker za koktele. Ali ja osećam da se u atmosferi nešto promenilo.

DAN POSLE DUGODNEVICE

Ribarski čamac je isplovio pred svitanje i njegov trag srebrno sija na svetlu halogenih lampi. Ribari plove ka pučini, širom zaobilaze Džinovu ruku, pet hridi koje štrče ispred litice, kao četiri velika prsta i palac. Uskoro će pet sati. Ovo je dan u godini kada sunce najranije izlazi: dan posle dugodnevice, najdužeg dana u godini.

Nebo se već rumeni, prelazi iz ljubičastog u boju sleza. Nešto je, međutim, ovog jutra neobično. Pojavila se i druga boja, kao kopija svitanja, ali u suprotnom pravcu, iznad kopna. Dugačka mrlja jarkog grimiza.

Kasnije će ljudi pričati da su osetili jaru. Čak i ovde, sasvim na obali. Da su osetili vreli dah na vratu, kao toplotu drugog sunca.

„Kakvo je to svetlo?“ Prvi čovek koji ga je primetio pokazuje onom kraj sebe.

„Šta, družo?“

„Eno tamo: odmah iznad litice.“

Sada se i ostali okreću da pogledaju. „To nije svetlo. To je... šta je to? O, jebote.“

„To je požar.“

„Nešto gori. Na samoj obali.“

Pošto je vetar promenio smer, osećaju i dim. U vazduhu se pojavljuje pepeo, pleše oko njih, spušta se na palubu, na talase.

„Pobogu. To je neka zgrada.“

„Ono mesto. Hotel koji se tek otvorio... *Dvorac*.“

Gase motor. Stoje i gledaju. Svi su na trenutak zanemeli. Zure. Užasnuti. Opčinjeni.

Jedan vadi dvogled. Drugi vadi telefon. „Da znaš da mi nije krivo“, kaže i snima. „Šta su sve radili. Tako im i treba.“

Treći čovek mu otima telefon. „Ne, druže, nemoj tako. Možda je neko stradao. Neko nevin... posluga – meštani.“

Svi su ućutali pošto su shvatili da je to moguće. Gledaju dim, koji počinje da se diže u gustim, sivim oblacima. Sada je stigao i miris, prodoran i peče im nozdrve.

Jedan čovek zove policiju.

Svetlo se ponovo menja. Dim se širi kao mastilo u vodi, brzo se preliva preko svetlog plavetnila ranog jutra, zaklanja sunce koje se tek pojavilo. Kao da se vraća noćna tama, kao da je nebo prekrilo mrtvački pokrov. Kao da je ono što se dešava tamo na liticama poništilo svitanje.

SVEČANO OTVARANJE

EDI

Uskoro će ponoć. Kraj moje smene. Svi gosti su na koktelu dobrodošlice, tako da je bar prazan. Ređam čaše iz sanduka na police i slušam Ritu Oru na slušalicama. Momci iz ragbi tima su me zezali zbog muzičkog ukusa, ali *I'll Be There* mi stvarno pomaže da se izborim sa brdima prljavih sudova i čaša – ređanje, vađenje, ispiranje i onda ujutro sve iz početka, kada se vrate iz *Morskog kristala* (hotelskog restorana). Video sam jela kada su ih iznosili: izgledala su čudesno. Ali sada liče na pomije. Gladan sam, ali uopšte ne osećam iskušenje da ukradem neki zalogaj.

Ovo mi je prva prava smena, sad pošto je hotel pun gostiju. Još nisam savladao ovaj nastavak za slavinu; već sam dvaput pokvasio patike. Sve osoblje ovde u *Dvorcu* nosi patike, zato što atmosfera treba da bude „opuštena“, ali su to patike marke „komon prodžekt“, koje sâm sebi nikada ne bih kupio, zato što koštaju kao tri moje nedeljne plate.

Trzam se kada mi neko skloni slušalice sa ušiju. Ali to je samo Rubi, moja ortakinja sa recepcije.

„Kako ide, Edi? Došla sam po kolu.“ Vadim joj jednu iz frižidera. „Trebalo mi malo kofeina. Crkla sam od non-stop keženja.“

Rubi je došla iz Londona. Na većini radnih mesta koja imaju neki dodir sa gostima zaposleni su ljudi sa strane, kao što je ona, ljudi koji imaju iskustva (radila je na nekom mestu zvanom *Čiltern fajerhaus*) i govore sa odgovarajućim naglaskom.

Ulazi tip u bledoružičastom odelu i skupim patikama. „Imate li ovde makalan od dvadeset pet godina?“ Posmatra policu iza mene. „Samo od osamnaest? Ha.“ Hukće dok odlazi, očigledno nije oduševljen. Rubi otpija gutljaj kole. Pošto je čovek otišao, ona kaže: „Da li misliš da postoje ljudi čija se čitava ličnost može opisati kao 'bogati beli seronja'?“ Otpija još gutljaj. „Kao da su se za ovaj vikend sjatili svi takvi, iz čitave zemlje.“

Rubi je jedna od retkih radnica koja nije bela – otac joj je sa Trinidada. Kada nije u uniformi, oblači kožni mantil i stavlja male naočari u stilu *Matriksa*, i bila bi previše lepa i kul da sa njom razgovaram da nije superljubazna i pomalo čudna – uskoro će u Egzeter na master studije engleske književnosti. Sem toga, sigurno je ne zanimaju provincijalci iz Dorseta koji su sto puta gluplji od nje, tako da i nemam neke izgleda koje bih upropastio.

Pošto je Rubi otišla, odvrćem muziku i ulazim u ritam ređanja čaša za viski, za koktele, za martini i za šampanjac. Dok ih stavljam u mašinu za posuđe, igram jednu svoju igru: pokušavam da pogodim ime koktela po mirisu i boji preostale tečnosti. Možda zvuči glupo, ali ja to doživljavam kao vežbu. Čini mi se da bi dobar barmen trebalo to da ume. Specijalitet našeg zatvorenog bara je „mazga iz *Dvorca*“: grejp, đumbir, votka i kap ulja kanabidiola – njega ovde izgleda u sve stavljavaju.

Ispostavilo se da su leta provedena na očevoj farmi dovoljna kvalifikacija samo za mesto sudopere. Ali svako mora od nečega da počne, zar ne? A ako se „dokažem“ sledećih nekoliko dana, Mišel kaže da ću moći da pomognem na banketu u subotu uveče, da služim piće i slično. Ja želim da postanem barmen, da pobegnem iz Touma i da počnem novi život u Londonu. Povreda prednjih ukrštenih ligamenata u neku ruku mi je dobro

došla. Nisam želeo da igram ragbi na tom nivou. Više mi nije bilo zabavno, bilo je previše pritisaka. Ne želim ni na faks. A sasvim sigurno ne želim da živim kao moj otac, da nasledim farmu. Nju je trebalo da nasledi moj brat.

Krajičkom oka primećujem neki pokret. Jedva se uzdržavam da ne opsujem, kad vidim tamnu priliku kako prilazi šanku. Odakle sad ona? Prilazi bliže, na svetlost.

„Ćao“, kaže. „Martini, molim.“

Izgleda kao da je iz Londona i da je puna para. Plavuša, crvenkast karmin, otmena, miriše na dimljiv, skup parfem. Nije baš u cvetu mladosti. Nije stara kao mama, ali je očigledno mnogo starija od mene. Ali ima lepo lice, fine normalne obrve. U poslednje vreme ovde ima mnogo jezivih obrva. Moja bivša devojka Dilajla je jedno vreme docrtavala sebi obrve flomasterom.

Brišem mokre ruke o farmerke i nakašljavam se. Ne bi trebalo da ja mešam pića. Ako me menadžerka Mišel uhvati...

Ali ne mogu to da kažem. Ne mogu toj ženi da kažem kako sam samo sudopera.

„Hm... džin ili votka?“, pitam.

„Šta bi ti izabrao?“

Zar ne bi jedna takva žena trebalo da zna kakav martini pije? Sad pošto sam je bolje osmotrio, primećujem kod nje nekakvu nesigurnost. Igra se gomilom koktel salveta, jednu čupka i pretvara u trake. Nakašljavam se. „To valjda zavisi od toga kakav volite?“ Da bih zvučao samopouzdanije, ponavljam rečenicu koju često koristi Luis, glavni barmen: „Ali džin je uvek in, ako mene pitate.“ Kao da ih svakog dana pravim na stotine. „I mogu da vam napravim prljavi ili sa koricom limuna.“

Osmehuje se gotovo zahvalno. „Onda sa džinom. Imam poverenja u tebe. Dva džin-martinija, molim. Šta znači prljavi?“

Pocrveneo sam. Nadam se da je dovoljno mračno da ona to ne vidi. „Hm... znači da se dodaje voda od maslina.“

„Onda prljavi, molim.“

Da li to ona flertuje sa mnom? Dilajla je uvek govorila da sam potpuno slep za ženske kad mi se nabacuju. „Pa jebote, Edi. Mogle bi da ti priđu, da ti pokažu sise i da se trljaju o tebe, a ti bio u fazonu: 'E, Dženi je strava ortakinja, šta kažeš?'“

„Dva prljava martinija sa džinom, odmah stižu“, kažem što samouverenije mogu. Da li zvučim kao magarac? Kao seljak iz Dorseta koji pokušava da bude ono što nije? Pa da, to sam ja.

„Znaš šta?“ Ona ustaje sa barske stolice. Niža je nego što sam očekivao, ali opet, ja sam viši od većine ljudi. „Možeš li da ih doneseš u moju sobu? Ja sam u šumskoj kolibi broj...“ – vadi ključeve iz torbe pa ih gleda: „jedanaest. To je ona najbliža šumi.“

„Hm...“ Razmišljam. Ako me Mišel uhvati kako idem u sobu gošće, možda će bukvalno da me ubije. Rubi mi je juče rekla da misli kako Mišel ima „ludački pogled kao Liz Trus“ i da „ne bi valjalo da joj se zameriš. Izbošće te na spavanju.“

„Biću ti veoma zahvalna“, kaže gošća i osmehuje mi se. U tome ima nečeg gotovo molećivog.

Gosti su uvek u pravu. Mišel mi je prošle nedelje na obuci to doslovno rekla. Posebno gosti koji odsedaju na ovakvom mestu.

„Naravno“, odgovaram. „Odmah stiže.“

Deset minuta kasnije kucam na vrata šumske kolibe broj 11. Hod do koliba prilično traje, zato što nosim poslužavnik sa pićem i pazim da ne naiđe Mišel. Koktel dobrodošlice se sigurno završio: više se ne čuju muzika i glasovi, već samo sove i zvuk vetra u krošnjama. Ta koliba je najdalja od glavne zgrade, zbijena uz samo drveće, tako da se grane krive oko nje, kao da pokušavaju da je uvuku dublje u šumu. Ne bih tu spavao ni da mi platite.

Te kuće se zovu kolibe zato što bogataši vole da glume kako se snalaze u prirodi, mada zapravo unutra imaju širok bračni krevet, sa sopstvenom spoljnom kadom i tušem. Ovo su

jeftinije kolibe, bez pogleda na more, za razliku od bungalova na litici, sa druge strane *Dvorca*. Jeftinije su u odnosu na ostale, da se razumemo. Nove kuće na drveću, pretpostavljam, biće za bogataše koji žele slično iskustvo, ali takođe i da spavaju nekoliko metara iznad zemlje.

„Čao“, kaže gošća pošto je otvorila vrata. „Baš si brz.“ Nešto u njenom grlenom glasu zvuči pomalo izazovno, kao kad Najdžela priča o kobasicama i otopljenom maslacu (mama i ja smo zajedno gledali mnogo emisija o kivanju; Najdžela mi je bila prva ljubav). Karmin joj je malčice razmazan i izula je cipele.

Želim da kažem nešto dovitljivo ili šarmantno, ali uspevam samo: „Da, nema problema.“

„Šta kažeš da spustiš piće tamo?“ Pridržava vrata sobe. „Uđi.“

Dok izuvam mokre patike (to mi je mama još od malih nogu utuвила u glavu), krišom se osvrćem. Još nisam bio u sobama gostiju. Ne znam šta sam očekivao, ali je još otmenije nego što sam zamišljao. Mala je, ali je na jednom kraju krevet sa baldahinom, prekriven belom posteljinom, i dve fotelje presvučene tamnonarandžastim plišom. Između njih je stočić za kafu, zlatan i staklen. Sav taj otmeni nameštaj nekako izgleda još otmenije zato što se nalazi u brvnari. A unutrašnjost i *miriše* skupoceno, kao i sve ostalo u *Dvorcu*. Sve prostorije su isprskali „originalnim parfemom“ *Dvorca*. Rubi kaže da od njega dobija migrenu.

Spuštam poslužavnik na stočić. Očekujem da se pojavi muž ili momak ili tako neko, pa da uzme drugi martini, ali nema nikoga. Gošća seda u fotelju i uzima jednu čašu. Vetar napolju sigurno jače duva, zato što grane grebu prozore.

„A drugo piće?“, pitam. „Samo da ga tu ostavim?“ Da, malo odugovlačim, zato što bi ovo mogla biti moja prva prilika – moja jedina prilika – da dobijem bakšiš.

„Ono je za tebe“, kaže ona.

„Hm...“ Već sam prekoračio granicu ponašanja za osoblje, ali mi se čini da bih tako otišao jedno sto kilometara dalje. „Ne...“

„Uskoro će ponoć. U baru nema nikoga. Sve je u redu. Da mi malo praviš društvo?“ Tapše po mestu pored sebe.

Ima nečega u načinu na koji je izgovorila to poslednje. Glas joj se promenio. Iznenada je zazvučala – kako? Usamljeno? Uplašeno? Kao da ne želi da tu ostane sama? Sedam na samu ivicu sofe, i osećam se veoma neprijatno.

Vidim kako se trgla pošto su grane ponovo okrnule prozor.

„Ovo je bila poslednja slobodna soba“, kaže ona. „Izgleda da prosto nisam razmišljala kako ću se osećati ovde sama, kad padne noć.“

Meni se smena zaista uskoro završava. Takođe, nisam baš siguran kako da je odbijem. Većina gostiju na ovakvim mestima prilično je navikla da sve bude po njihovom.

Ona nesigurno uzima čašu martinija, i malo tečnosti preliva se preko ivice. „Ups!“ Kratak, nervozan smeh. Otpija gutljajčić i kaže: „Bio si u pravu.“

Trepćem, pošto nemam pojma o čemu to priča. „Molim?“

„Džin je in. Martini. Probaj svoj.“

Otpijam gutljaj, zato što ponovo ne umem da je odbijem. Prešao sam još jednu granicu: svaka ti čast, Edi. Zamišljam da takav ukus ima tečnost za upaljač, kao kad se prvi put napijete. Ne znam čak ni je li dobar, ali ona deluje zadovoljno, tako da sam prilično ponosan. I izgleda profesionalno, ukrašen maslinom.

„Kako ono reče da se zoveš?“

„Edi.“

„Drago mi je, Edi. Ja sam Bela. Dakle... ti si odavde? Rekla bih, po naglasku.“

„Hm, da. Iz ovog sam kraja.“ Neću da joj kažem da sam odrastao na farmi tu malo dalje niz put, zato što sam već čuo nekoliko gostiju kako se žale na smrad. Moje kolege su se tome smejale: zbog toga ni njima nisam rekao odakle sam.

Ona me pažljivo posmatra, kao da nešto pokušava da provali. Osećam kako sam ponovo pocrveneo.

„Izvini“, kaže ona, pošto je shvatila da bulji. Skreće pogled i pruža ruku ka piću.

Napolju se čuje nekakav zvuk. Ječanje. Nije valjda ono što mislim da jeste? Čini mi se da sam dodatno pocrveneo; drago mi je što je unutra polumrak. Mnogo toga u *Dvorcu* je najsavremenije – ali zvučna izolacija šumskih koliba nije. Novi zvuk: cviljenje... pa stenjanje. O bože. Negde veoma blizu – možda tek koji metar daleko – neko je krenuo u veoma glasan, porno seks.

Ne znam gde da gledam. Onda se ona smeje, zbog čega mi je laknulo, pošto mogu da je oponašam i da se pretvaram da ne umirem od stida. Kada je smeh utihnuo, ne znam šta da kažem. Možda ne zna ni ona, pošto tišina traje, sve dok ne postane zaista teško prekinuti je rečima. Čuju se uzdasi i ritmička lupa. Ne mogu da zamislim veći blam. Čini se da je u poređenju s tim ovde još tiše.

„Stvarno ne znam šta ovde radim“, izleće njoj iznenada. Gotovo kao da razgovara sama sa sobom.

„Šta, u ovoj sobi?“ To nam je izgleda zajedničko.

„Ne... hoću da kažem, ovde, u *Dvorcu*. Rezervisala sam smeštaj bez mnogo razmišljanja, razumeš?“ Deluje nekako napeto. Gotovo... uplašeno? „I sada... pa, sada pošto sam ovde pitam se je li to bila dobra ideja...“ Ućutala je. „E jebiga, izvini. Svašta pričam. To je valjda zbog martinija.“ Međutim, ne zvuči pijano. Zvuči razdraženo.

Meni nije jasno kako to može da bude loše, imati para za tri noći na ovakvom mestu... gde je jedina briga treba li otići na bazen ili na plažu, šta jesti za doručak. Bogataški problemi. Rubi kaže da od svega prave dramu, jer kada u životu nemaš nikakvih nevolja, moraš sam da ih izmišljaš.

„Mislim... ovo deluje kao baš fino mesto?“ kažem.

„Da“, kaže ona. „Da, izgleda tako. Ako...“ Ponovo zastaje pa se osmehuje. „Stvarno mi se čini da sam malo pripita.“ Diže martini. „Ovo je opasna stvar!“ Međutim, svejedno ispija novi dugačak gutljaj.

Kada ponovo okrenem glavu ka njoj, vidim da me toliko značajno gleda da ne znam šta ću.

„Izvini“, kaže ona. „Nešto me kod tebe podseća na...“ Onda ćuti i diže ruku. „Možda tvoje usne. Taj njihov oblik, evo.“ Sada njen prst prelazi preko moje gornje usne. Osećam kako mi čitava koža bridi. Da li se to ona meni nabacuje? Da li se ovo stvarno dešava?

Iz susedne kolibe ponovo se čuje ječanje.

Poslednji put sam imao seks pre tri meseca. Iznenada me pale čak i napadni zvuci seksa.

Osećam alkohol u njenom dahu. Zgodna je, bez obzira na to što je starija. A iz nje zrači nešto žestoko, senči čitavu ovu situaciju, što me isto prilično pali.

Ona mi se osmehuje – ali to nije kao pre, kada smo se smejali. Ja joj uzvraćam osmehom.

Kao da smo se nekako približili.

Mislim da znam šta će se desiti, ali i dalje ne mogu da verujem.

A onda se to dešava. Ona me ljubi. Tačnije, ljubimo se... zato što joj ja sasvim sigurno uzvraćam poljupce. Stvarno ću tome da se prepustim? Mislim, digao mi se. Mada, ja imam devetnaest godina, i diže mi se manje-više na sve.

Samo... tu je i ta dinamika moći, zbog koje se osećam čudno. Hoću li da spavam sa gošćom zato što sam previše učtiv da je odbijem? Pre ovoga sam u životu spavao samo sa jednom ženom. Da li ću se zbog toga obrukati? Kad smo raskinuli, Dilajla je rekla da je „pola puta glumila“. O tome mislim više nego što bih želeo.

Čvrsto žmurim da iz misli izbacim Dilajlu.

A onda je gotovo. Ona se povlači. Ja otvaram oči.

Ona zuri u mene. Imam utisak da je začuđena što me vidi da sam tu, kao da je očekivala nekog drugog. „O jebote“, kaže ona posle nekoliko trenutaka. „Ja – pobogu, izvini. Moram da idem – hm, moram da idem u ve-ce.“

Ustaje, malo se zanosi i ja shvatam da nije tek „malčice pripita“. Nestaje u kupatilu, a ja primećujem polupraznu flašu šampanjca na toaletnom stočiću.

Sedim tu, u toj otmenoj sobi, i čekam da mi se spusti, pitam se šta dalje da radim. Neopisivo mi je neprijatno. Ako je ona pijana, a ja nisam... pa, to može prilično loše da se završi? Sve ovo uopšte ne izgleda dobro.

Sad samo hoću da zbrišem. Lako bih mogao dok je ona u kupatilu. Ali to bi bilo vrlo nepristojno. Moglo bi dodatno da pogorša situaciju, ako me, ne znam, ona zbog toga uzme na zub. Zbog nje bi mogli da me otpuste prvog pravog radnog dana.

Zakoračujem ka vratima i uspevam da zakačim ormar. Fascikla pada na pod i iz nje se prosipa gomila papira. E jebem ti. Spuštam se na sve četiri da ih vratim unutra, ali onda zastajem. Gomila članaka, isečenih iz časopisa i novina. Svi kao da su o Frančeski Medouz, vlasnici *Dvorca*. Brdo članaka. Jedan o njenom venčanju za arhitektu Ovena Dejкера, pre nekoliko meseci. Čitam veliki citat na početku drugog članka: *Želeo sam da stvorim mesto gde će naši gosti pobeći od ogromnog stresa velegradskog života, mesto gde će moći da nađu spokoj. Znam da će neki reći kako prosečna osoba to ne može sebi da priušti, ali sam želeo da ovo mesto bude savršeno, a savršenstvo ima svoju cenu.*

Odmah ispod nalazi se fotografija vlasnice kako drži veoma negovanog belog petlića. Preko slike je nažvrljana reč PIZDA. Neko je toliko pritisnuo hemijsku olovku da je probio papir.

Kvaka na vratima kupatila se okreće. Osećam se kao da sam video nešto što nije trebalo. Bacam gomilu hartije nazad na sto i uspevam da šmugnem kroz ulazna vrata pre nego što se ona vratila u sobu.

FRANČESKA

Napokon, svečano otvaranje. Toliko sam dugo čekala ovaj trenutak. Gosti su prvi put ispunili *Dvorac* i ja se osećam *blagosloveno*. To je reč koju sam napisala u dnevniku, koji redovno vodim, da bih se usidrila u sadašnjosti (ja zaista umem da živim u trenutku). Sad ću da vam poverim jednu malu tajnu: *blagoslovena* je zapravo reč koju pišem skoro svakog dana. Znam da je postala kliše sa *Instagrama*. Ali za mene je ona istinita, a to je jedino bitno. Autentičnost je najvažnija, zar ne?

Sedim u svom prostoru za meditaciju, u našem apartmanu na vrhu *Dvorca*, i gledam kroz prozor. I dalje je čudesno toplo. Globalno zagrevanje je užasna stvar, ali morate biti pozitivni i morate priznati da je dobro za posao. Vedrije nebo u životu nisam videla, zvezde su toliko sjajne i blizu da me noćno nebo podseća na crni opal usađen u zlatni prsten na mojoj levoj ruci. Moji kristali me nikada nisu izneverili. Zapravo su toliko važni da se u svakoj našoj sobi nalazi mala kolekcija pažljivo biranih kamenova, usklađenih sa potrebama naših gostiju. Znam da se *Dvorac* baš zbog takvih detalja izdvaja od drugih sličnih mesta. Jeste li znali da crni opal simbolizuje očišćenje tela i duše? „Mada, to tebi nije potrebno“, rekao mi je moj novi suprug Oven. O da – predstavlja i štiti od negativne energije.

Pre nekoliko sati sam osetila potrebu za takvim štitom. Ona mala scena na koktelu dobrodošlice – oni uljezi koji su narušili našu predivnu šumsku idilu. Neću time da se opterećujem. Ali stvarno, pomislili biste da će se do sada već pomiriti sa činjenicom da su izgubili, i to pošteno. Ovo je provincija, pobogu – imaju oni dovoljno mesta po kojima će da tumaraju, i ne moraju da upadaju na privatni posed.

Vrhovima prstiju prelazim preko crnog kamena. *Udahni, izdahni*. Posmatram travnjak i treperavo srebro mora u pozadini, okupano svetlom gotovo punog meseca. Kraljevstvo čija sam ja kraljica.

Ovde je sve potpuno savršeno, sem nekoliko sitnica. Prva je farma *Morski pogled*, malo dalje niz put. Farmer... ja ne želim ni o kome ružno da govorim – ali pobogu, to je jedan tako zapušten prostak, a i farma mu je pravo ruglo. Smrad da ne spominjem! Životinje izgledaju jadno, kao da čeznu za nekim boljim životom. Stvarno je tako! Ko to hoće da gleda, pre nego što skrene do naše kapije? Šta bih ja sve uradila sa tim mestom! Stvorila bih nešto super čisto i divno. Mešavinu Soho Farmhausa i *Dejlsford organika*.^{*} Naši gosti bi mogli da se šetaju u posebnim gumenim čizmama koje bismo im mi obezbedili, išli bi u obilazak, hranili jagnjiće iz flašice i birali sopstvena jaja za doručak. To je zasad samo san – ali sam među dekinim papirima našla neke zanimljive dokumente koji nagoveštavaju da vlasnička prava na dobrom delu te zemlje nisu najjasnija. Porazgovarala sam sa advokatima, podnela sam zahtev u opštini. I sad samo treba da čekamo dobre vesti! Trenutno imam nekoliko prijatelja u opštinskoj vlasti. Ništa nije nemoguće: to sam shvatila kada sam promenila putanju staze.

Vidite, po mene se u životu na kraju sve uvek dobro završi, čak i više nego dobro. Evo na primer ovo mesto: sve sobe su

^{*} *Soho Farmhouse* – luskuzno odmaralište u Oksfordširu; *Daylesford Organic* – brend skupih organskih proizvoda. (Prim. prev.)

rezervisane šest meseci pre najavljenog otvaranja! Počeli smo isto kao što nameravamo da nastavimo, jednim veličanstvenim slavljem. Kada sam shvatila da vikend svečanog otvaranja pada na dugodnevicu, osetila sam da je to znak sudbine. Evo našeg načina da objavimo svoje prisustvo, sa nečim što smo brižljivo sazdali, sa jednim istinskim iskustvom. Biće to alfrsko „ponoćna gozba“. Danas nije dovoljno ponuditi luksuz i vrhunski meni. Gosti očekuju nešto više. Očekuju malo *čarolije*. Žele da osete da u nečemu učestvuju, u nečemu o čemu će pričati kad se vrate kući, u nečemu, da... što će izazvati zavist prijatelja i pratilaca na društvenim mrežama (mada ovde zvanično obeshrabrujemo korišćenje telefona, da bi se naši gosti istinski zbližili i spojili sa prirodom). Malo zdrave zavisti nikad nije naodmet!

A postoji i mnogo paganske prošlosti sa kojom želim da se povežem, starih seoskih tradicija slavljenja smene godišnjih doba... ali sa novim, savremenim detaljima. Ništa morbidno, znate? Neka lokalna predanja su pomalo mračna. I bez onih hipi gluposti. „Paganski šik“, tako bi to moglo da se nazove. Vidim slavlje u subotu uveče pod vedrim, zvezdanim nebom. Vremenska prognoza kaže da sam izmanifestovala tu svoju želju. Shvatate? Ja uvek dobijem ono što želim. Biće fenomenalno. To prosto osećam.

Sklapam oči da istinski doživim energiju meseca na licu. Izuzetno je važno aktivirati sva čula, uskladiti se sa okruženjem. Čujem viku, pa onda i smeh. Znam da dopiru sa plaže ispod hotela. Vratili su se. Mislila sam da se neće usuditi da upadaju kada se *Dvorac* jednom otvori. To je *moja* plaža.

Uzimam telefon i zovem Mišel. „Halo, lepoticе“, kažem vedro. „Eno ih opet. Reši mi to, molim te?“

„Naravno, Frančeska. Nema problema!“ Mišel. Toliko želi da mi udovolji. Čujem kako prosto cepti od uzbuđenja što ima novu priliku da se dokaže. Tokom ovih šest meseci pred

otvaranje, svaki dan je bila uz mene. Lojalna i poslušna kao dobro dresirani koker španijel.

„Baš si srce!“, kažem. „Ali ti to već znaš, zar ne? Hvala ti.“

Bas ponovo grmi, baš kada sam prekinula vezu. A u meni se toliko brzo razbuktao plamen besa da sam ostala bez daha.

Ne, Frančeska. Udahni. To nisi ti. Ti si mnogo veća od toga. Idi ka svetlu. Nađi spokojno mesto. Izdahni.

BELA

O... jebem ti. Šta sam to radila?

Izlazim iz kupatila. Umila sam se hladnom vodom i osećam se mnogo treznije. Mislim, i dalje sam pijana, jeste, ali sam sada bolno svesna svih detalja onoga što se upravo desilo.

Koliba je prazna, ulazna vrata su otvorena i lupaju na vetru. Šanker Edi je nestao. Laknulo mi je, ali i umirem od sramote. Zar je stvarno osetio da mora da pobegne?

Gospode bože. Mislim, ja sam majka. Možda sam dovoljno stara da njemu budem majka?

Stvar je u tome što ne želim da budem sama ovde blizu šume.

Smeštaj sam rezervisala pre nekoliko meseci. Predugo sam razmišljala da ovamo dođem. Ali sada, pošto sam stigla, premirem od straha. Ne mogu da verujem da sam zaista ovde. Nisam sigurna jesam li dovoljno hrabra.

Dugo se tuširam vrelom vodom. Onda sedam za toaletni stočić i pokušavam da saberem misli. Na sebi imam mekani šumskozeleni hotelski kućni mantil: reč *Dvorac* izvezena je na džepu, istim slovima kao na priboru za pisanje koji su ostavili u sobi. Tu je i svežanj suve žalfije, za „očišćenje“ prostora. Pored je kutija šibica sa logotipom, što deluje dosta hrabro. Takođe i

„pažljivo izabrana kolekcija kristala“. Savršeno u stilu *Dvorca*: praznoverice, ali šik. Kao što je devojka na recepciji objasnila, uz njih idu somotska kesica i zlatni lančić, delo popularnog mladog juvelira, koje treba nositi oko vrata tokom čitavog boravka. Uzimam jedan kamen – mali je i crn, fino uglačan – pa ga prevrćem po dlanu. U knjižici na stočiću piše: „Vaši kristali su već napunjeni energijom, i možete ih koristiti u terapijske svrhe“, i ja se pitam kako se to kristal puni energijom. Mislim o svom duševnom bolu. To je hronično stanje, sa kojim živim još od puberteta. Slutim da mi kristali tu neće mnogo pomoći.

Gledam u ogledalo i zapanjena sam. Ne prepoznajem osobu koja mi uzvraća pogled. Moj karmin je na mutnom svetlu nalik na crvenu posekotinu. Oči mi tamno svetlucaju.

Stvar je u tome što je ovo noćas bio eksperiment. Mislim da nikada ranije u životu nisam naručila martini. A sve ovo sa barmenom bilo je toliko neprirodno za mene, ali ipak ima nekog smisla, zato što sam ovde došla da glumim. Žena u ogledalu, ova soba, odeća koja visi u plakaru... čak i ime pod kojim sam se prijavila – ništa od toga nije moje. Jedno od neobičnih pravila *Dvorca*: uz rezervaciju sam morala da pošaljem i biografiju. „Želimo da znamo koga ćemo prigrliti u našu ovdašnju porodicu.“ Smišljanje svega toga me je podsetilo kako sam nekada u školi volela da pišem sastave, da vodim dnevnik. To stvaranje nove ličnosti na osnovu iznajmljene garderobe gotovo je zabavno. Žena u ogledalu bavi se nečim nebitnim u svetu filma. Dovoljno je samopouzdana da sama provede vikend u hotelu. Takođe izgleda i kao žena koja voli da zavodi osoblje.

Gledam plišane fotelje i pomišljam kako smo sedeli, samo nas dvoje, s pićem. I trenutak kad sam shvatila da Edi čeka – čeka čak i da otpije piće, bez obzira na to što u ruci nespretno drži punu čašu. Samo je od mene zavisilo šta će se desiti. Muškarci se obično tako osećaju, shvatila sam. Stariji muškarci, bogati muškarci. Moć mi je delovala strano. Opasno. A on je delovao kao dobar momak. Videlo se da u njemu ima nevinosti

i dobrote. Takvi momci su danas retkost. Ili sam bar tako mislila. Nekada sam poznavala jednog momka kao što je on, koji isto nije bio opasan.

Uzimam papirnu maramicu i brišem karmin. Nikad ne nosim crveno, a i ne šminkam se ovoliko, i uznemirava me koliko je taj odraz u ogledalu tuđ. Pošto sam sklonila maramicu, vidim da mi se karmin razmazao ispod usta. Izgledam kao sukuba koja se podmlađuje krvlju mladih barmena. Takođe izgledam i pijano i nekoliko godina starije.

Hvatam se za glavu i trudim se da ne mislim. Trudim se da normalno dišem.

Šta kog đavola ja ovde radim?

Gledam ka toaletnom stočiću, vidim razbacane isečke iz časopisa. Znači Edi ih je video. Pokušavam da shvatim koliko su uvrnuto delovali viđeni njegovim očima. Možda izgleda kao da se stvarno trudim da istražim mesto gde ću provesti vikend? Mada, ona slika preko koje je nažvrljana reč PIZDA ne ide u prilog toj teoriji.

Fotografija je iz članka u *Harpers bazaru*. Kosa joj je oblikovana u blage, preraphaelitske slapove, obrušava se na blistava naga ramena. Izgleda kao da je potpuno gola, ali je fotografija odsečena ispod laktova i njen torzo zaklanja beli petlić kojeg drži u naručju. Perje mu je sjajno kao njena kosa, kresta iste boje jagode kao njene usne. Naslov: *Upoznajte kraljicu vašeg novog raja u prirodi*.

Fotografiju mi je neko poslao. To je ono najčudnije, ono zbog čega noću ne mogu da zaspim, zato što se pitam: Ko? Zašto?

Sećam se kako je pošiljka pala na otirač. Kako sam je uzela dok sam žvakala tost. Kako sam otvorila kovertu, izvadila članak.

A sada ga gotovo znam napamet.

*Izuzetno srećne uspomene na vreme koje sam provela tamo...
Idilični letnji dani...*

Toliko radosti. Ponoćne gozbe i žurke u kući na drvetu. Želim da sve to oživim, samo za odrasle.